

Çanakkale 1915, 1916...

Kaç yıl geçti aradan... Şunun şurasında doksan yıl dostlar. Düşünün bir milletin tarihi ve milli hafızası için çok eski bir zaman mıdır doksan yıl? Evet, Çanakkale bir destandır. Doğru... Hem de birçoğumuzun dedesinin bizzat yazdığı bir kahramanlık destanı. Evet, evet bizzat dedemizin dedelerimizin yazdığı taze ve yaşanmış bir destan... Şimdi burada yaşanmış binler hatıradan birini paylaşacağım sizinle. Kahramanlık hikâyeleri arasında yitirilmiş başka bir hatırayı...

Acaba; Çanakkale' de yaşanan sadece özü yitik kuru bir kahramanlık mıdır? Yoksa O zaferi besleyen başka amiller de varda biz utancımızdan anamaz mı olduk...

İbretle okuyunuz; O zamandan bu zamana neler değişti, nasıl değişti ve milletimiz hangi özelliklerini kaybetti, ısrarla kaybettirilmeye devam ediyor da bu hale geldi insanlarımız, düşünelim...

"Kocadere köyünde büyük bir sargın yeri (Şehit ve yaralılarımızın toplandığı yer) kuruluyor. Kimi Urfa'lı, kimi Bosna'lı, Kimi Adıyaman'lı, Kimi Düzce'li, Kimi Halep'li çok sayıda yaralı getiriliyor... Bunlardan biri Lâpseki'nin Beybaş Köyündendir ve yarası oldukça ağırdır. Zor nefes alıp vermektedir. Alçalıp yükselen göğsünü biraz daha tutabilmek için komutanının elbisesine yapışır. Nefes alıp vermesi oldukça zorlaşır ama tane tane kelimeler dökülür dudaklarından.

— Ölme ihtimalim çok fazla... Ben bir pusula yazdım... Arkadaşıma ulaştırın...

Tekrar derin nefes alıp, defalarca yutkunur:

— Ben... Ben köylüm Lapseki'li İbrahim Onbaşidan 1 Mecit borç aldıydım. Kendisini göremedim. Belki ölürüm. Ölürsem söyleyin hakkını helal etsin...

— "Sen merak etme evladım." diye cevap verir komutanı... Kanıyla kırmızıya boyanmış alnını eliyle okşar.

Az sonra komutanının kollarında şehit olur ve son sözü de;

—□ Söyleyin hakkını helal etsin. olur...

Aradan fazla zaman geçmez. Sargı yerine sürekli yaralılar getirilmektedir. Bunlardan çoğu daha sargı yerine ulaştırılmadan şehit düşer. Şehitlerin üzerinden çıkan eşyalar, künyeler komutana ulaştırılır. İşte yine bir künye ve yine bir pusula. Komutan gözyaşlarını silmeye daha fırsat bulamamıştır. Pusulayı açar, hıçkırarak okur ve olduğu yere yığılır kalır. Ellerini yüzüne kapatır, ne titremesine ne de gözyaşlarına engel olamaz...

PUSULADAKİ NOT: "Ben Beybaş Köyünden arkadaşım Halil'e 1 mecit borç verdim. Kendisi beni göremedi. Biraz sonra taarruza kalkacağız. Belki ben dönemem. Arkadaşıma söyleyin ben hakkımı helal ettim."

Biz bu olayın neresindeyiz?

Kupkuru ve içi boş bir Türklük davası güdüp de ecdadın ayaklarındaki toz olamayanların, Vatan, Millet, Bayrak sevdasında görünüp te ülkeyi yiyip-bitirenlerin ve yetim hakkına bile göz dikip; haksızca hak iddia edenlerin suratlarına ecdadın o meşhur şamarını indiren ne güzel bir ibret derstir bu hatıra, değil mi dostlar...

Atalarına, Onların aziz hatıralarına, Milli Terbiye ve edebe bağlı kalanlara ne mutlu...